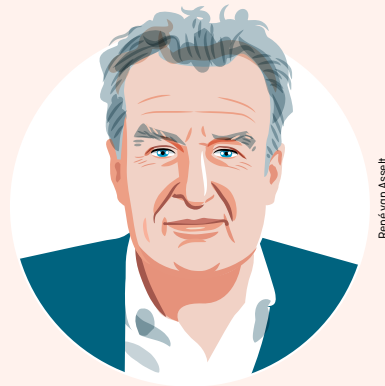

Bloemen: zo mooi buitenshuis, zo morbide erbinnen

René van Asselt

Mijn moeder wilde geen snijbloemen in huis. ‘Daarmee haal je de dood binnen.’ Ze is veel te jong overleden, op 75-jarige leeftijd, en ik ben blij dat ik An Wetsteijn – iemand die meer in haar mars had dan vrouw van en moeder van – hier eer kan bewijzen.

Ze was in veel opzichten haar tijd vooruit. Ook in de afkeer van bloemen. Ze wilde zelfs op haar begrafenis in 2006 geen boeketten, het enige moment dat die morbide symbolen wellicht zin hadden gehad. Ze heeft mijn vader verboden ooit een bosje bloemen mee te nemen. Logisch. Mannen die dat doen, daar is iets mee. Dat is algemeen bekend. Ze zijn vreemdgegaan, hebben een woekerhypotheek afgesloten, een deuk in de auto gereden... hoe dan ook, ze moeten iets goedmaken.

Snijbloemen zijn morsdood. Wie ze in huis haalt, verwelkomt rotting en bederf. Zodra bloemen worden afgesneden, begint het. Ze gaan binnen één, twee dagen stinken, vlak daarna hangen en weer een paar dagen later prop je ze in een plastic vuilniszak, al kun je het rekken met Pokon.

Mijn moeder had zo gelijk dat het bizar is dat ze het nooit tijdens haar leven heeft gekregen. Ja, nu wel. Arjen Lubach wil geen bloemen meer voor zijn verjaardag (‘het allerstomste rotcadeau dat je iemand kunt geven’). Hoogleraar ‘sociaal-economische transities’ Derk Loorbach noemt zich ‘boeketweigeraar’ en Zutphen, Apeldoorn en Den Haag geven ze principieel niet meer bij jubilea.

Onlangs had *NRC* zelfs een hoofdartikel – de officiële mening van de krant – over bloemen. Het oogde geleerd, dat moet bij een hoofdartikel van de *NRC* (ik weet waar ik het over heb, heb er zelf een aantal geschreven). De krant schreef over een ‘cultuuroorlog’ en constateerde dat de ‘bloemenmoraal verandert’. ‘De aanzwellende maatschappelijke discussie over sierbloemen en hun milieu-impact heeft alle ingrediënten om te ontwaarden in polarisatie en het gevoel dat er weer iets leuks wordt “gecancelled”.’

Jammer dat die ‘milieu-impact’ erbij wordt gehaald, daar worden pesticiden mee bedoeld en alles over bestrijdingsmiddelen wordt overdreven. Het verhaal bijvoorbeeld dat de dochter van een Franse bloemiste dood zou zijn gegaan door langdurige blootstelling aan pesticiden in de winkel van haar moeder, is een broodje aap. De argumenten tegen de sierbloem zijn trouwens sterk genoeg zonder pesticidofobie.

Bloemen houden van mensen? Onzin. Bloemen houden van bijen (en de wind). Het zijn voortplantingsorganen – de enige genitaliën die esthetisch verantwoord zijn. Het nut van bloemen is dat ze planten helpen voortplanten, met behulp van insecten of de wind. Nee, dat lukt niet met bloemen in huis. Wel als ze in de tuin staan.

Ik was in een fraai Frans landhuis met bloementuin en genoot al lezend (wat een monument, *Jerusalem: The Biography* van Simon Sebag Montefiori) buiten in het oktoberzonnetje van de insecten. De ooievaarsbek stond nog in bloei. Ik heb geprobeerd om met een veldgids en telefoonapp al die bijen, zweefvliegen en hommels te determineren, maar dat viel niet mee. Ze lijken allemaal op elkaar en verdommen het om stil te zitten. Verder dan een blauwzwarte houtbij kwam ik niet. Wat een beest trouwens, groter dan een hommelt.

Ik ben niet zo van het verbieden, dus van mij mogen bloemisten hun gang gaan, al geef ik als geschenk de voorkeur aan een fles susumaniello. Ieder zijn heug natuurlijk, maar ik blijf het raar vinden dat zo veel mensen wél bloemen in huis willen. Niet alleen omdat ze dood zijn (die bloemen dan) maar ook omdat ze op een plek zouden moeten staan waar insecten erbij kunnen.

Dat is toch echt niet binnen op een tafel. Alle vliegende en kruipende beestjes zijn wonderschoon, lang leve de biodiversiteit, maar alleen buitenshuis, niet achter de voordeur. Daarom is het een goede zaak dat daarbuiten op steeds meer plaatsen bloemenveldjes ontstaan. Je ziet het bijvoorbeeld op golfbanen, dat er tussen de holes bloemenperkjes worden ingezaaid, vaak naast de insectenhôtels. Je ziet het aan de rand van akkers, in de bermen van snelwegen (‘ecologisch maaibeheer’) en voor huizen – waar eigenaars tegels lichten en de gemeente het toereert. Zo moet het.

Bloemen horen niet binnen maar buiten.

Mijn moeder zei het lang geleden al: ‘Geen bloemen alstublieft’